

Arrest

nr. 252 159 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Europalaan 50
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 22 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 november 2020 “waarbij de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande werd beschouwd”.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 oktober 2020 dient de verzoekende partij andermaal een aanvraag gezinshereniging in in functie van haar Nederlandse echtgenote.

1.2. Op 27 november 2020 wordt deze aanvraag niet in overweging genomen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“S., G. V. (..)
Nationaliteit Suriname

Geboren op (..)

Verblijvende te (..) LAAKDAL

NN. xxxxxxxxxxxx

U heeft opnieuw een aanvraag gezinshereniging ingediend op 06.10.2020 (bijlage 19ter) als echtgenoot van de genaamde N. M. (..) (RR: xxxxxxxxxxxx) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Om deze in overweging te kunnen nemen dient aan twee ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan te worden. Enerzijds mag er op uw naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt u het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van drie jaar hetwelke nog steeds van kracht is, en dit tot 08.07.2022. U werd door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat uw aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat u het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Dit inreisverbod werd u betekend op 09.07.2019.

Uit het administratief dossier blijkt dat u op 28.12.2019 een huwelijk bent aangegaan met referentiepersoon. Een huwelijk geeft u echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen u en uw echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan u een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Dit is in casu niet het geval. Het loutere gegeven dat referentiepersoon heden een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt, betekent niet automatisch dat zij zodanig van betrokkene afhankelijk zou zijn zoals door het Hof van Justitie bedoeld. Er wordt niets voorgelegd dat dit doet besluiten, noch kan dergelijke afhankelijkheid blijken uit het schrijven van de raadsman. Er is verder geen sprake van gemeenschappelijke kinderen.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw partner ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238 596 van 09.08.2016). U beschikt niet over dit recht, gezien u nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Belgische autoriteiten en u zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf. Er werd op 22.10.2020 om de opheffing verzocht, deze werd tot op heden niet verkregen. Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19ter rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd. Dit document geldt niet als identiteits- of nationaliteitsbewijs."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"SCHENDING VAN ARTIKEL 40BIS WET VAN 15.12.1980 EN ARTIKEL 52 VAN HET VREEMDELINGEN-KB , SCHENDING VAN DE RECHTSPRAAK VAN HET HOF VAN JUSTITIE ZOALS BEPAALD IN HET ARREST QUHRAMI PP. 26.07.2017 MET BETREKKING TOT ARTIKEL 11. LID 2 VAN DE TERUGKEERRICHTLIJN (HVJ C225/16) EN ZOALS BEPAALD IN HET ARREST K.A. TEGEN BELGIE PP. 08.05.2018 MET BETREKKING TOT ARTIKEL 20 VWEU (HVJ C-82/16)

Schending van de beginsel van behoorlijke bestuur, met naam de zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

1.

Conform artikel 52 van het Vreemdelingen-KB heeft de gemeente aan verzoeker een bijlage 19ter afgeleverd. Verzoeker heeft in casu een aanvraag gezinshereniging ingediend op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet met zijn echtgenote als referentiepersoon, waarna artikel 52 van het Vreemdelingen- KB verder bepaalt hoe de procedure verder dient te worden gevolgd. Verwerende partij is klaarblijkelijk de mening toegedaan dat ze de aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking kan nemen en zodoende de afgeleverde bijlage 19ter als onbestaande kan beschouwen middels een simpel schrijven (in plaats van een bijlage 20) wegens het bestaande inreisverbod. Evenwel stelde de RvV in haar arrest nr. 135.627 dd. 19.12.2014 dat de DVZ niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijst als motivering om de ingediende verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking te nemen. Ook in het arrest nr. 139.567 dd. 26.02.2015 en het arrest nr. 140.920 dd. 12.03.2015 wordt hetzelfde over een verblijfsaanvraag van een familielid van een Belg geoordeeld. De DVZ moet de aanvraag gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen gemotiveerd weigering omdat de wettelijke voorwaarden niet zijn voldaan, of omdat er fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is. Het bestuur heeft verzoeker met de afgifte van de bijlage 19ter een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan. Verwerende partij kan de bijlage 19ter bijgevolg niet als onbestaande beschouwen! In verschillende arresten bevestigt de Raad van State het standpunt van de RvV dat beslissingen van de DVZ, waarbij de aanvraag gezinshereniging niet in overweging of in aanmerking wordt genomen omwille van een bestaand inreisverbod, onwettig zijn (RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596; RvS 12 mei 2016, nr. 234.719).(...)" Artikel 52 bepaalt als volgt: £ 1. [- Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt. Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van /- zes maanden]1 te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt. § 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken : 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40his, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.] § 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. § 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. I Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af] De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen. Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. De procedure, voorzien in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en in artikel 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet, werd niet nageleefd. De beslissing dient vernietigd te worden.

2.

De bestreden beslissing is tevens in strijd met artikel 20 VWEU. Dat oordeelde het Hof van Justitie (HvJ) in het arrest K.A. E.A. TEGEN BELGIË dd. 8 mei 2018 naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Artikel 20 VWEU stelt: "1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan. 2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere, a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven; b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat; c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat; d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen. Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. " Volgens het HvJ verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is. Dit geldt evenzeer voor burgers van de Unie. De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger). Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU grondgebied te verlaten. In dat geval zou haar het effectieve genot ontzegd worden van haar voornaamste rechten die zij ontleent aan haar status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dat is een schending van artikel 20 VWEU. Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU. In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de belangen van de betrokken Unieburger noch van de minderjarige, schoolgaande kinderen! Indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat de echtgenote en haar schoolgaande kinderen ook het land zullen dienen te verlaten om zich bij verzoeker te voegen. In dat geval zou de Unieburger ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die zij ontleent aan haar status van Unieburger: ni. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU. De belangen van de minderjarige kinderen van mevrouw Niels waren evenmin besproken in de beslissing.

3.

In casu werkt mevrouw M. N. (..). Momenteel, door het precaire verblijfssituatie van verzoeker, dient mevrouw N. (..) broodwinnaar voor het gezin te zijn en de heer S. (..), verzoeker, staat in voor het huishouden en opvoeden van de minderjarige kinderen. Zou hij niet aanwezig zijn, het zou zeer moeilijk zijn voor mevrouw N. (..) om te gaan werken wetend dat er niemand thuis voor de kinderen zou zijn. Mevrouw N. (..) heeft ook periodes van arbeidsongeschikt gehad zodat zij niet in staat is om huishoudelijke taken op zich te nemen zodat zij afhankelijk van de steun van verzoeker is. Dat de kinderen niet 'gemeenschappelijk' betekent niet dat er geen hechte band tussen verzoeker en de kinderen, integendeel. Hij is al jaren lid van het gezin en hij heeft een zeer sterke band met de minderjarige kinderen. Mevrouw N. (..) en de kinderen zijn de facto en de jure afhankelijk van dhr. S. (..). Wat er daar gebeurd is vaak het geval bij 'samengestelde gezinnen'. Dat men een inreisverbod niet wenst in te trekken of ten minste te beoordelen is niet redelijk van verweerster. Verzoeker heeft nooit een feit tegen de openbare orde gepleegd. Verweerster twijfelde aan de oprechtheid van het relatie tussen verzoeker en mevrouw N. (..) (zij waren al lang bezig met een huwelijksaangifte dat geweigerd werd) en besloot hem alsnog vast te houden met het oog op een repatriëring. De rechtbank van eerste aanleg en het Hof van Beroep hebben het koppel gelijk gegeven en zij mochten trouwen aangezien het wel bleek dat het de bedoeling was om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Door het feit dat verweerster verzoeker had opgesloten kreeg hij automatisch een inreisverbod van driejaar. Ondanks het feit dat verweerster in het ongelijk werd gesteld, heeft zij nooit besloten (of willen besluiten) om het inreisverbod dat ten onrecht werd opgelegd op te heffen. Integendeel men beslist om nog moeilijk te doen en het gezin te kwetsen, een gezin dat door de houding van verweerster reeds veel afgezien heeft. Verweerster heeft perfect een beslissing over het inreisverbod kunnen nemen, quod non. De houding

van verweerster is onzorgvuldig, wetend dat deze procedure van haar beslissing afhankelijk is en onredelijk, de achtergrond kennend.

4.

In dit kader wordt ook gewezen op de artikelen 3 en 9 van het VN Kinderrechtenverdrag, waarnaar wordt verwezen in de toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest. Verzoekers betogen dat volgens het direct werkende Handvest elke beslissing dient te worden genomen in het hogere belang van het kind en dat elk kind recht heeft op regelmatige en persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met beide ouders, iets dat onmogelijk zou zijn indien mevrouw N. (..) naar Suriname zou moeten gaan. Het is evenmin relevant of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging. Het HvJ oordeelde dat het bovendien irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. De niet-in aanmerkingname van een aanvraag gezinshereniging is immers steeds in strijd met art. 20 VWEU. Wanneer het inreisverbod echter uitgevaardigd werd om redenen van openbare orde, stelt het HvJ wel dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 VWEU. Dat betekent dat het verblijfsrecht wel geweigerd kan worden, na een ten gronde onderzoek van de aanvraag gezinshereniging. Maar een dergelijke afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden moet, zoals steeds, strikt geïnterpreteerd worden. Dat betekent dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Dit is in casu niet het geval. Er zijn geen risico's voor de openbare orde noch de openbare veiligheid. Het middel is aldus ernstig en gegrond.

5.

Uit de feitelijke motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins waarom de aanvraag is afgewezen op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing nalaat aan te tonen op basis van welke bepaling een bijlage 19ter kan worden ingetrokken. Er is geen enkele verduidelijking over een Belgische wettelijke bepaling die gestalte geeft aan de inhoud van het arrest, terwijl evenmin in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet of in het Vreemdelingenbesluit is voorzien dat een bijlage 19ter kan worden ingetrokken als onbestaande kan worden beschouwd. Verschillende RvS-arresten stellen expliciet dat er geen enkele wettelijke basis bestaat in de verblijfswetgeving die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging "niet in overweging" genomen wordt (zie RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598 en RvS 12 mei 2016, nr. 234.719). Er bestaat evenmin een wettelijke basis in de verblijfswetgeving die toelaat dat een aanvraag gezinshereniging als "onbestaande" beschouwd wordt. De procedure, voorzien in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en in artikel 40bis e.v. van de Vreemdelingenwet, niet werd nageleefd. De beslissing dient vernietigd te worden. 6. Als verzoeker het grondgebied zou moeten verlaten, zou dit een ernstige en onherstelbare schade veroorzaken: verzoeker zou zijn gezin moeten verlaten en dat voor een onbepaalde tijd. De banden met zijn gezin zouden verwateren. Het is onzeker voor hoelang verzoeker weg van zijn gezin zou moeten zijn aangezien er sprake is van een inreisverbod, de opheffing zijnde een gunst van de staat. Mogelijks zou er een negatieve beslissing gevelde worden. Voordat dit problematiek opgelost zou zijn, zou er veel tijd passeren (meer dan de gebruikelijk 'tijdelijke scheiding' om in de regel gesteld te worden). Deze beslissing dient geschorst te worden en dan vernietigd."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Het wordt niet betwist dat verzoekende partij op 6 oktober 2020 een aanvraag heeft ingediend tot afgifte van een verblijfskaart als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan. Dit valt onder het toepassingsgebied van artikel 40bis van de vreemdelingenwet dat de voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht omschrijft. De bestreden beslissing, met name de niet in overwegingname van de aanvraag tot gezinshereniging van 27 november 2020, is het resultaat van deze ingediende verblijfsaanvraag.

2.5. De Raad wijst erop dat onder de weigering van erkenning van een verblijfsrecht elke beslissing dient te worden begrepen tot afwijzing van een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging, ongeacht de benaming ervan (zie RvV 8 februari 2016, nr. 161 497 (drie rechters) met verwijzing naar

RvS 17 maart 1999, nr. 79.313 en RvS 23 maart 2006, nr. 156.831). De bestreden beslissing dient dus te worden beschouwd als een beslissing waarin de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent.

Dergelijke beslissing dient normaliter te zijn vervat in een bijlage 20, conform artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit luidt immers als volgt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.”*

Dergelijke bijlage 20 betreft echter niet meer dan de vormgeving van een beslissing waarbij de verwerende partij het recht op verblijf niet erkent. De Raad ziet niet in en verzoekende partij toont ook niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek dat de bestreden beslissing niet de vorm heeft van een bijlage 20. Dergelijke kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een schending van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit kan dan ook niet worden aanvaard louter omdat verwerende partij de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande beschouwt.

2.6. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, kan de verwerende partij wel degelijk rekening houden met een geldend inreisverbod bij de beoordeling van een gezinsherenigingsaanvraag. Zoals blijkt uit het arrest van de Raad van State van 3 april 2020, nr. 247.370 heeft de Raad van State geoordeeld dat: *“(..) Uit het voornoemde arrest van het Hof (C- 225/16, Ouhrami tegen Nederland) kan echter, anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene niet het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten. Zo overweegt het Hof in punt 51 van het meergenoemde arrest van 26 juli 2017 dat een eventueel inreisverbod een middel vormt “om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten” en in punt 52 dat aan deze doelstelling “afbreuk (zou) worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken.” en verder: “10. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft nadien in antwoord op een prejudiciële vraag in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, “aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”. Uit het arrest blijkt geen onderscheid tussen derdelanders aan wie een inreisverbod was opgelegd naargelang zij al dan niet het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk hebben verlaten. Anders dan verweerder voorhoudt en in het bestreden arrest wordt aangenomen, heeft het Hof dus uitdrukkelijk de voornoemde praktijk in beginsel toegelaten voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging. Het Hof onderzoekt in het voornoemde arrest van 8 mei 2018 wel of artikel 20 van het VWEU zich verzet tegen de voormelde praktijk en het oordeelt dat dit inderdaad het geval kan zijn. Het Hof stelt meer bepaald “dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd”.*

11. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich echter beperkt tot de algemene vaststelling dat een inreisverbod geen rechtsgevolgen heeft zolang de betrokkene het grondgebied niet heeft verlaten en dat een inreisverbod in die situatie geen grond kan vormen om een aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking te nemen.

In het bestreden arrest is geen uitspraak gedaan over de vraag of te dezen een onderzoek was vereist is het licht van artikel 20 van het VWEU en of dat onderzoek in voorkomend geval voldeed aan de vereisten van deze verdragsbepaling.

12. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 1, 8°, 74/11 en 74/12 van de vreemdelingenwet iuncto de artikelen 3.6 en 11 van richtlijn 2008/115/EG heeft geschonden door op algemene wijze te oordelen dat een inreisverbod geen gevolgen kan hebben voor een aanvraag tot gezinshereniging indien de vreemdeling sinds dat inreisverbod het grondgebied niet heeft verlaten.”

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij niet mogen verwijzen naar het geldende inreisverbod bij de beoordeling van de gezinsherenigingsaanvraag. De verwerende partij moet daarbij wel onderzoeken of *“er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd.”*

2.7. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de uitspraak van het Europees Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018. In dit arrest wordt onder andere het volgende gesteld:

“(…)

57 Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 52), maar kan de bevoegde nationale autoriteit waarbij een derdelander een verzoek heeft ingediend om toekenning van een verblijfsrecht met het oog op gezinshereniging met een Unieburger die onderdaan van de lidstaat in kwestie is, niet weigeren dit verzoek in aanmerking te nemen op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied van die lidstaat is verboden. Zij dient dat verzoek juist te behandelen en te beoordelen of er tussen de derdelander en de Unieburger in kwestie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan deze derdelander in beginsel op grond van artikel 20 VWEU een verblijfsrecht moet worden toegekend (...)

Artikel 20 van het VWEU, dat handelt over het burgerschap van de Unie, verleent aan iedere burger van de Unie een fundamenteel en persoonlijk recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Conform artikel 21 van het VWEU wordt dit recht uitgeoefend onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

De Raad herinnert eraan dat het eventuele verblijfsrecht van een derdelander in een lidstaat van de Unie is afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie (zie HvJ van 12 maart 2014, O. en B., C- 456/12, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het Hof heeft geoordeeld dat de gemeenschapswetgever het belang heeft erkend van de bescherming van het gezinsleven van de onderdanen van de lidstaten voor de opheffing van de belemmeringen van de door het verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden, wat met name blijkt uit de verordeningen en richtlijnen van de Raad betreffende het vrije verkeer van werknemers en zelfstandigen binnen de Gemeenschap (HvJ 25 juli 2002, C-459/99, Brax, pt. 53).

Het Hof heeft eveneens geoordeeld dat de bepalingen waarin een fundamenteel beginsel verankerd is, zoals het vrije verkeer van personen, ruim moeten worden uitgelegd en dat aan deze bepalingen in geen geval hun nuttig effect mag worden ontnomen (HvJ 7 oktober 2010, C-162/09, Lassal, pt. 31). De beperkingen van de vrijheid van verkeer moeten volgens het Hof daarentegen restrictief worden uitgelegd (HvJ 3 juni 1985, C-139/85, Kempf, pt. 13).

Het is niet betwist dat de Nederlandse echtgenote van verzoekende partij thans haar recht van vrij verkeer en verblijf uitoefent in België.

Om geen afbreuk te doen aan artikel 21 van het VWEU, de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de

Burgerschapsrichtlijn) en het nuttig effect van het burgerschap van de Unie, moet de verwerende partij, voor zij een aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking neemt om reden dat een inreisverbod werd afgeleverd aan de derdelander, familielid van een Unieburger, nagaan of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen deze derdelander en de Unieburger waardoor (indien dergelijke afhankelijkheidsverhouding wel degelijk aanwezig is) de Unieburger verhinderd wordt in de uitoefening van zijn recht op vrij verkeer en verblijf.

De bestreden beslissing bevat volgende afweging in dit verband:

“Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en uw echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen u en uw echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan u een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Dit is in casu niet het geval. Het loutere gegeven dat referentiepersoon heden een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt, betekent niet automatisch dat zij zodanig van betrokkene afhankelijk zou zijn zoals door het Hof van Justitie bedoeld. Er wordt niets voorgelegd dat dit doet besluiten, noch kan dergelijke afhankelijkheid blijken uit het schrijven van de raadsman. Er is verder geen sprake van gemeenschappelijke kinderen.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw partner ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.”

2.8. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij geoordeeld dat er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen. Dit strookt met de gegevens van het administratief dossier. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt immers dat de Nederlandse echtgenote van verzoekende partij drie kinderen heeft, resp. geboren op 7 augustus 1999, 13 november 2001 en 16 juli 2005.

In tegenstelling voorts tot wat verzoekende partij voorhoudt betreffen dit hoegenaamd niet allemaal minderjarige kinderen. Op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, met name 27 november 2020, waren twee van de kinderen immers reeds meerderjarig, met name 21 jaar en 19 jaar. Verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat deze volwassen kinderen de ondersteuning van verzoekende partij nodig hebben. Van deze kinderen kan verwacht worden dat zij al een grote mate van zelfstandigheid hebben en uit niks blijkt dat hun moeder de hulp van verzoekende partij zou nodig hebben bij hun opvoeding. Het loutere feit dat deze kinderen nog onderwijs zouden volgen doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Verder blijkt dat er nog sprake is van één minderjarig kind maar dat al de leeftijd van 15 jaar heeft op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Er kan aangenomen worden dat de moeder de voornaamste zorgdrager is van dit kind, dat gelet op zijn leeftijd, geenszins dezelfde zorg behoeft als een baby of nog zeer jong kind. De Raad ziet niet in, en verzoekende partij maakt ook geenszins aannemelijk dat de moeder, zelfs indien zij uit werken moet, niet in staat zou zijn om zonder de hulp van verzoekende partij haar 15-jarig kind te verzorgen en op te voeden. Zoals verzoekende partij zelf stelt is haar Nederlandse echtgenote de kostwinner van het gezin zodat zij geacht kan worden zonder de hulp van verzoekende partij zich, samen met haar kinderen, te handhaven in België. Gelet op de leeftijd van de kinderen kan ook aangenomen worden dat zijzelf in staat zijn om – indien nodig – mee te helpen in de huishoudelijke taken.

Verzoekende partij overtuigt geenszins waar zij stelt dat haar echtgenote en diens kinderen (waarvan er al twee volwassen zijn) de facto en de jure afhankelijk zijn van haar.

Verzoekende partij maakt, gelet op voorgaande, geenszins aannemelijk dat de verwerende partij enig relevant gegeven inzake de kinderen over het hoofd heeft gezien. Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld

heeft dat: *“Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor u om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor u geldende inreisverbod te verzoeken, uw partner ertoe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.”*

Er kon aldus wel degelijk vastgesteld worden, ook na de afgifte van een bijlage 19ter, dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoekende partij erop wijst dat gebleken is dat het niet ging om een schijnrelatie en zij het niet eens is met het feit dat er een inreisverbod werd afgegeven, wijst de Raad erop dat het inreisverbod ter kennis gebracht op 9 juli 2019 definitief in het rechtsverkeer aanwezig is en dit niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. De Raad kan enkel vaststellen dat er in casu wel degelijk sprake is van een geldend inreisverbod, dat de verwerende partij daarmee ook vermag rekening te houden bij de beoordeling van de verblijfsaanvraag en dat, indien er geen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals hierboven geduïd, de verwerende partij kan oordelen dat de gezinsherenigingsaanvraag niet in overweging wordt genomen. Zoals de verwerende partij erop wijst dient de verzoekende partij zich te begeven naar haar land van herkomst om aldaar de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te vragen. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt trouwens dat verzoekende partij op 3 september 2020 te Paramaribo een nieuw Surinaams paspoort heeft verkregen zodat zij op dat moment al had kunnen verzoeken tot opheffing van het inreisverbod, hetgeen zij klaarblijkelijk nagelaten heeft.

2.10. Waar de verzoekende partij nog wijst op een schending van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag wijst de Raad erop dat, naast het feit dat twee van de drie kinderen reeds meerderjarig zijn en het Kinderrechtenverdrag aldus sowieso niet van toepassing is op deze kinderen, de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Zoals bovendien duidelijk gebleken is, houdt de bestreden beslissing geenszins in dat de Nederlandse echtgenote het Belgisch grondgebied zou moeten verlaten en blijkt dan ook niet dat zij het contact met haar kinderen zou verliezen. Verder kan de verzoekende partij, eenmaal terug in Suriname, in tussentijd contact met haar gezinsleden onderhouden via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken van haar gezinsleden. Zoals hoger reeds besproken maakt zij niet aannemelijk dat haar gezinsleden van haar afhankelijk zijn in die mate dat zij zonder verzoekende partij hun leven in België niet zouden kunnen verderzetten.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER